

Vraagt ge, waarom ik dan zelf dezen misstand niet wegnam, door òf van de Standaard te scheiden, òf geheel den inhoud voor mijn rekening te nemen, òf ook het door mij geschrevene te teekenen met initiaal, — haast zou ik zeggen, denk even na, mijn vriend! en ge neemt die vragen terug.

Mag ik nu reeds van de Standaard scheiden, zoolang het aan Commissarissen niet gelukt is, iemand te vinden tot overneming van mijn taak bereid? Geloof mij, nooit heb ik er aan gedacht om mij voor altijd aan dit blad te verbinden. Ik begrijp te goed, dat een blad den geheelen persoon eischt, om niet zelf tot plaatsvervanging, zoodra de gelegenheid zich aanbiedt, te raden. Buitendien, mijn ambt is in deze groote gemeente te drukkend en mijn kracht te klein, om op den duur dit dubbel juk te dragen. Reeds nu leed ik er onder en is inkrimping van arbeid mij ten plicht geworden. En drongt ge nog scherper aan, vragend, waarom geheel de oprichting niet achterwege bleef, dan beken ik u gul, dat ik op veel dat sinds ondervonden werd niet was voorbereid, dat ik een jaar geleden nog veel voor zedelijk onmogelijk had gehouden, dat nu maar al te droeve werkelijkheid bleek, en dat, bij onbeduchtheid van gevaar, de drang tot oprichting van een eigen blad mij te sterk scheen om weerstaan te worden. Haast durf ik mij vleien, dat de spoedige ontkenning onzer maatschappelijke en staatkundige toestanden eerlang zelfs den gematigdsten geestverwant erkennen doet, dat zonder een eigen blad de kern onzer Hervormde familiën, en dat noem ik onze richting, meê ware betrokken geworden in het zedelijk bankeroet, waarop de onverdedigbare koppeling van de groote Protestantsche partij aan het Ultramontanisme, der eerste tot schade en schande, al meer uitloopt.

Versta, bid ik u, dit laatste niet mis. Tot hen, die de openlijke belijdenis van den Christus nog schuwen en zelfverlaging in toetreding tot onze richting zouden zien, behoort, ook in onze stad, een reeks van achtbre patriciërs